

зоха въ единъ хотелъ, безъ да бждатъ посрѣщнати отъ мѣстнитѣ власти На слѣдующия день тѣ ме посѣтиха въ Префектурата и ми казаха, че сж натоварени съ мисия да обявятъ отъ страна на Н. В. Султанътъ и на В. Порга на жителитѣ на Источна Румелия за че прѣжното румелийско управление (*statu quo ante*) се възстановява въ нея съгласно рѣшението на цариградската конференция; и че слѣдъ нѣколко дня ще пристигне въ Пловдивъ единъ извънреденъ турски комисаръ, именно, Джвдетъ паша, бивши турски министръ на правосъдието, отъ българско помашко произхождение, който да я управлява до назначението на главния ѝ управителъ съгласно Органическия ѝ уставъ. При това тѣ ме помолиха да имъ дамъ нужното съдѣйствие и улеснение за да раздадатъ на населението прокламацията на тритѣ официални езици — български, турски и гръцки на страната, която носятъ съ себе си отъ Цариградъ, и съ която В. Порга го кани да се подчини на рѣшението на конференцията като му обещава, че Н. В. Султанътъ ще опрости всички, които, съзнателно или несъзнателно, сж взели участие въ прѣврата на 6 септемврий

Отговорихъ на турскитѣ делегати сжщото, което бѣхъ казалъ прѣди два дня на г-да консулитѣ по сжщата мисия, именно, че нѣмамъ ни качество, ни пълномощие да приемамъ отъ тѣхъ такова официално съобщение отъ международенъ политически характеръ, че не мога да допусна да се раздаде отъ тѣхъ на населението въ повѣрения ми окржгъ никаква прокламация, понеже отъ една страна, той е въ военно положение, а отъ друга, неговата интелигенция и неговитѣ войници се намиратъ сега на бойното поле; и че за другитѣ петъ окржзи въ областта не отговарямъ, защото надъ тѣхъ нѣмамъ никаква властъ Тѣ останаха смаяни отъ тоя ми отговоръ и не знаяха какво да правятъ Излѣзоха отъ префектурата и слѣдъ малко пакъ се завърнаха като се помжчиха да ме убѣдятъ, че е въ интереса на И. Румелийското население да приеме врѣменното назначение на извънредния турски комисаръ въ Пловдивъ, защото по-послѣ Султанътъ, който билъ противъ проливането на кръвъ, и който искалъ Източно-Румелийци да го считатъ като свой баща, щѣлъ да ги удовлетвори като заповѣда да се направятъ нужнитѣ измѣненія въ Органическия Уставъ на страната.

Възразихъ, че населението въ цѣлата областъ, счита вече нейното Съединение съ Княжество България за *свършено дѣло* (*fait accompli*), понеже то е направило за него голѣми жертви въ хора, пари и стока прѣзъ настоящата ни война съ Сърбия; и понеже сега то е толкова развълнувано шото не би приело никакъвъ чуждъ комисаръ въ страната, макаръ и врѣменно. Прибавихъ, че ако Н. В. Султанътъ е, наистина, противъ всѣко проливане на кръвъ, и че, ако иска Източно-Румелийци да го считатъ като тѣхенъ баща, той трѣбва да припознае станалото съединение на двѣтѣ страни като назначи съ единъ ферманъ